

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Kislingerovou, advokátkou se sídlem Sladkovského 767, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Explosia a. s., se sídlem Semtín 107, Pardubice, zastoupené JUDr. Petrem Fotulem, advokátem se sídlem Smilova 431, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci králové, pobočka Pardubice, ze dne 31. 1. 2005, č. j. 52 Ca 29/2004 - 151,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 31. 1. 2005, č. j. 52 Ca 29/2004 - 151, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 31. 1. 2005, č. j. 52 Ca 29/2004 - 151, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím žalovaného (dále jen „krajský úřad“) ze dne 5. 2. 2004, č. j. KrÚ-940/10/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-929/4/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-930/5/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-931/6/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-932/7/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-933/8/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-934/9/2004/OSRK/Da, č. j. KrÚ-935/2/2004/OSRK/Da a č. j. KrÚ-936/3/2004/OSRK/Da, kterými byla jako nepřijatelná zamítnuta odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 14. a 15. 4. 1998, jimiž byla na návrh Synthesia, a. s., Pardubice – Semtín, podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolena změna užívání devíti staveb (bez stavebních úprav), označených jako C7 až C12, C14, H26 a L8, umístěných v areálu závodu Explosia společnosti Synthesia, a. s., Pardubice. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se ztotožnil s názorem krajského úřadu, že sám stěžovatel se svou nečinností krátil na svých právech, jichž se mohl domoci několikerým způsobem. Byl-li totiž toho názoru, že je účastníkem

předmětných správních řízení, měl možnost v době, kdy se o napadených rozhodnutích postupně dozvídal (duben 1999 – březen 2001), domoci se svého práva podáním návrhu na obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 76/1971 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Objektivní lhůta pro podání takového návrhu končila dne 11. 5. 2001. Stěžovatel měl dle názoru krajského soudu rovněž možnost podat již v té době odvolání, jak to učinil až tři roky poté, a domoci se doručení všech napadených rozhodnutí podle § 250b o. s. ř., přičemž tehdy platný výklad posuzoval nedoručení rozhodnutí správního orgánu za speciální případ procesní vady. Stěžovatel měl dále možnost napadnout nikým dosud nenapadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud byl toho názoru, že nelze, za situace, kdy stěžovatel měl možnost bránit se účinně bezprávní již před třemi lety a z neznalosti tak neučinil, zasahovat časově neomezeně do těch práv ostatních účastníků, která nabyli v dobré víře a považují napadená rozhodnutí za pravomocná a vykonatelná a s jejich případnou změnou či zrušením nesouhlasí. Nad rámec výše uvedeného soud konstatoval, že ač se nezabýval věcnou podstatou sporu, zda stěžovatel byl či nebyl účastníkem jednotlivých řízení, věcně ani právně se s důvody, pro něž správní orgány stěžovatele za účastníka řízení nepojaly, neztotožňuje.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Má za to, že jeho aktivitu nelze v žádném případě označit za nečinnost, naopak veškeré jeho snahy o nápravu skončily účelovým stanoviskem či vyjádřením orgánů státní správy, pro něž tyto orgány neměly zákonnou oporu. Proto stěžovatel setrvává na svém názoru, že napadená rozhodnutí mu jako účastníku řízení dosud nebyla doručena, a proto jsou nepravomocná. Jeho odvolání tak měla být jako přípustná řádně projednána. Zákon nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž marném uplynutí by i rozhodnutí, které nebylo doručeno všem účastníkům řízení, nabylo právní moci, ani ustanovení o tom, že nelze časově neomezeně zasahovat do práv ostatních účastníků. Krajský úřad a jemu podřízené správní orgány se nezákonným postupem vůči stěžovateli snaží napravit svůj nesprávný úřední postup, jež byl konstatován i rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá podání učiněná v žalobním řízení a navrhl její zamítnutí.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že z podané kasační stížnosti nevyplývají žádné nové relevantní skutečnosti než ty, které stěžovatel již uplatňoval v dosavadním průběhu řízení. Protože kasační stížnost je nedůvodná, navrhla její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel je výlučným vlastníkem pozemků č. 236/6, 236/7, 236/8, 236/9, 219/7, 219/8 a ideální části parcely č. 236/10 v k. ú. Semtín, v obci Pardubice, a vlastníkem rozestavěné stavby velkoskladu drogerie na pozemku vedeném jako stavební parcela č. 415 v k. ú. Pardubice. Stavba nebyla dosud zkolaudována a neslouží účelu, pro který byla postavena. Uvedené nemovitosti sousedí s areálem závodu Explosia, společnosti Synthesia, a. s., Pardubice. V objektech závodu označených jako C7, C8, C9, C10, C11, C12, C14, H26 a L8 jsou umístěny sklady a výrobní výbušnin třídy A, kdy v případě výbuchu je jejich okolí ohroženo tlakovou vlnou a rozletem těžkých úlomků horní skupinou úhlů. Tyto objekty jsou umístěny na pozemkových parcelách

236/1 a 298/1 v k. ú. Semtín. Současné užívání uvedených objektů bylo dodatečně povoleno na základě rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 14. a 15. 4. 1998. Stěžovatel podal proti těmto rozhodnutím správního orgánu dne 11. 12. 2003 odvolání, neboť podle jeho názoru byl opomenut jako účastník všech řízení, která vydání napadených správních rozhodnutí předcházela. Odvolání napadená rozhodnutí mu nebyla nikdy řádně doručena, ač bylo správnímu orgánu I. stupně již od zahájení řízení známo, že stěžovatelova práva nebo právem chráněné zájmy (zejména zájem na ochraně života a zdraví) jimi byly dotčeny. Jelikož mu rozhodnutí nebyla doručena, nenabyla podle jeho tvrzení právní moci a je proti nim přípustné odvolání. O odvoláních rozhodl krajský úřad dne 5. 2. 2004 a jako nepřipustná je zamítl. Správní orgán dospěl k závěru, že odvolání byla podána osobou, která nebyla účastníkem řízení, jejichž výsledkem bylo vydání napadených rozhodnutí. Dále uvedl, že navrhované změny se týkají staveb umístěných uvnitř areálu navrhovatelova závodu a tyto stavby bezprostředně nesousedí s cizími nemovitostmi a navíc byl při rozhodování vázán okolnostmi souvisejícími s problematikou výroby a skladování výbušnin, která podléhá utajení podle zákona č. 102/1971 Sb., o ochraně státního tajemství. Rovněž krajský úřad konstatoval, že i v případě možného naplnění některého z vymezených důvodů pro nařízení obnovy řízení předmětných správních řízení, by dalšímu postupu správního orgánu bránilo marné uplynutí objektivní lhůty stanovené v § 63 odst. 3 správního řádu. Proti zamítavým rozhodnutím krajského úřadu podal stěžovatel následně žalobu, která byla krajským soudem zamítnuta.

Krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat napadené výroky správního rozhodnutí. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS) pak vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud i na rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V daném případě stěžovatel v podané žalobě v podstatě pouze namítal, že vydáním rozhodnutí o povolení změny užívání staveb byly přímo dotčeny jeho právem chráněné zájmy, proto byl účastníkem těchto správních řízení a jeho odvolání měla být věcně projednána. S ohledem na takto formulovaný žalobní bod se podle názoru Nejvyššího správního soudu měl krajský soud zabývat otázkou, zda krajský úřad, když zamítl odvolání stěžovatele jako nepřipustná, posoudil jeho účastenství v předmětných správních řízeních v souladu se zákonem. Krajský soud však v rámci žalobního bodu napadená správní rozhodnutí vůbec nepřezkoumal. V odůvodnění rozsudku pouze uvedl výčet právních prostředků, které měl stěžovatel využít se závěrem, že „Soud je toho názoru, že nelze, za situace, kdy žalobce měl možnost bránit se účinně bezprávi již před třemi lety a z neznalosti tak neučinil, zasahovat časově neomezeně do těch práv ostatních účastníků, resp. jejich nástupců, která nabyli v dobré víře a považují napadená rozhodnutí za pravomocná a vykonatelná a s jejich případnou změnou či zrušením nesouhlasí.“ Krajský soud pak pouze „nad rámec přezkoumání napadených rozhodnutí“ uvedl, že se věcně a právně neztotožňuje s důvody, pro která správní orgány obou stupňů nepojaly stěžovatele za účastníka řízení, protože nemá oporu v tehdy platné právní úpravě a na závěr zopakoval, že se samotnou věcnou podstatou, zda byl či nebyl stěžovatel účastníkem daných řízení, nezabýval. V takto koncipovaném odůvodnění rozsudku tedy není ani zmínka o tom, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s argumentací stěžovatele ve vztahu k napadenému rozhodnutí krajského

úřadu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Z uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se zabýval otázkou účastenství stěžovatele v řízeních o povolení změny užívání předmětných staveb, přičemž skutečnost, zda stěžovatel byl či nebyl účastníkem řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoliv podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, publikované pod č. 162/2004 Sb. NSS).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu